

En längre Resumè från medlemsmötet den 29 oktober 2013

Jaha, nu sitter vi här igen i klockargården och en månad har gått sen sist vi sågs. Jag tycker mig ana ett behagligt lugn i salen, orsaken kan möjligen bero på att vi har sluppet Simone. Tur är att denna förhatliga kvinna inte är en av våra medlemmar, utan namnet på årets höststorm, som vi dessbättre har sluppet ifrån och dessutom så lyser solen så vad mer har vi att önska i detta nu. Tryggt är också att se Lasse som så många gånger denna termin kliva fram och hälsa alla medlemmar hjärtligt välkomna. Tänk, vad skönt det är när allting är som vanligt. I vanlig ordning vill han gärna veta om det möjligtvis har tillkommit några nya medlemmar men det blev bara en kanske medlem. Den kanske medlemmen sa att han nog skulle bli det om han gillade detta hans första möte. I och med det så kan vi väl säga att där har vi en medlem som i en liten ask och skulle det vara så att han inte gillade dagens utbud, ja då får han skylla sig själv. För snart kommer det mumma vill jag lova men först måste Lasse läsa upp och gå igenom vad som alltid måste läsas upp och gås igenom på våra möten. Precis som när man som liten var tvungen att äta upp klimpsoppan (blå) innan man fick någon efterrätt.

Ny almanacka

Året går ju mot sitt slut och ett nytt år stundar vad det lider, och som av en händelse kan man då beställa sin almanacka redan nu genom PRO. Vidare ville Lasse påminna om julkonserten den 12 dec och den är med Sätträbälgarna minsann. Och nu halkar han in på det där med e-post igen för han vill ju så gärna e-posta med oss alla. Lasse älskar alla barnen och tydligen gamla panchisar också så har du en liten e-post till övers så låt han få den. Medans Lasse hämtar andan så kommer Anne-Marie upp och berättar att redan den 6 november kommer vårprogrammet från Stadsteatern ut och sen är det snabba puckar som gäller om hon ska få några biljetter, så det gäller att bestämma sig omedelbart om du är sugen på teater. Filmkvällen gick visst lite dåligt sist så hon vill veta hur stort intresset är och kom med några förslag som kanske kunde intressera. Skulle filmen vara för tråkig kan man ta ett glas vin eller en öl till filmen sen blir den så bra så. Gunnar har också en del utflykter som han vill berätta om, nämligen Julbordsresan till Grythyttan där det finns några platser kvar och så även till Fotografiska museet. Gunilla har från säker källa fått veta att det kommer att bli bättre kvalitet på Trippelskrapat. Lättskrapat eller Lättare att skrapa fram? Det är frågan? Valberedningens Berit Gunnarsson hade en vädjan till intresserade medlemmar om att delta i PRO-styrelsens arbete som ledamot eller kanske rentav ordförande. Tiden rinner ju iväg och snart har vi ett årsmöte igen och till dess hoppas vi att valberedningen har fått napp. Fredagsfiket behöver nya värdar eller värdinnor. En mycket trevlig syssla och inte alls betungande, så är du intresserad, hör av dig.

Vilket ös av orkestern

Nu äntligen får Lasse ropa in dom fyra kaffedrickande herrarna från rummet intill och det är inte vilka gubbs som helst, utan Arne Ericsons kvartett. Efter att ha tankat upp dom med lite vatten (tänka sig det var allt dom behövde) gick dom igång omedelburt Redan här när dom inledde med den gamla dansplågan Music, Music, Music förstod man ju vart det här skulle barka iväg Vilket ös ..Problemet var ju att klara av att sitta still på stolen. Som tur var så blev det lite prat mellan låtarna och den röda tråden då var 50-talet. Nästa nummer var Den gamla spinnrocken och jädrans, skulle den gamla spinnrocken hänga med här då fick den snurra över sin förmåga. Vilka härlig solon. Ett kärt ämne mellan låtarna var den svenska synden och musikanter och publik var nog helt överens om att var synden på 50-talet vad som erbjöds av syndighet så var den nog inge rolig alls. Och kära Delta Rytms Boys, jag ber om ursäkt med jag tycker nog att Flickorna i Småland ska framföras på Arne Ericsons vis. Sen fick vi avnjuta Jazzbacillen, Sivans gamla hit och vi fick även en chans att få skråla med i Owe Törnqvists Dagny och hör och häpna jag kunde nästan hela "Love letters in the sand" utantill med Pat Boone ni vet, han svärmorsdrömmen. What a wonderful world fick avsluta och vilket avslut sen. Jag tror det tog en kvart innan armar och ben slutade att spritta. Dessa gubbar Erik Persson på sax, Arne Ericson på kornett Gerhard Johansson på Gitarr och Banjo och Ståfelan

trakterades av Roland Larsson. Helt klart är att dessa gubbar har inte varit här för sista gången . Så var vi då framme vid kaffe med dopp som smakar lika gott varje gång och så lott-dragningen naturligtvis där somliga hade mer tur än andra och rände flera gånger och dom var nog glada ,men gladast blev nog Barbro som skrek ut sitt jubelrop. Som efter alla kalas så är det bara disken kvar efter det att gästerna har gått men eftersom sprittet fanns kvar i både armar och ben så gick även den som en dans.

Eva N